

Arrest

nr. 129 284 van 12 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 28 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. LALEMAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas, omdat verzoeker zich elders in Nepal zou kunnen vestigen om nieuwe problemen uit de weg te gaan en omdat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker een verklaring biedt voor de vaststellingen betreffende zijn reisweg, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker die reist met een smokkelaar minstens kan verwacht worden dat hij op de hoogte is van het paspoort waarmee hij reist. Immers, zelfs al wordt niet altijd strikt gecontroleerd of heeft de smokkelaar contacten onder het luchthavenpersoneel, een controle is reëel en denkbaar bij internationale vluchten zodat het niet aannemelijk is dat een smokkelaar het risico loopt om tegen de lamp te lopen bij de eerste de beste controle omdat zijn medepassagier niet eens weet van welk land zijn paspoort is, en of daar een visum in staat.

De commissaris-generaal heeft geoordeeld dat een tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas onderuithaalt.

Verzoeker wijt deze tegenstrijdigheid aan een vertaalfout en aan stress.

De Raad wijst erop dat als verzoeker van mening is dat er een vertaalfout is gebeurd het zijn verantwoordelijkheid is om deze tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden en te verbeteren. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werd voorgelezen. Hij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Ook bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verzoeker geen enkele melding gemaakt van een vertaalfout tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker maakt pas in het verzoekschrift voor het eerst een opmerking over het verloop van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze opmerking is dan ook laattijdig.

De Raad wijst er ook op dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten zo ingrijpend is dat hij in staat moet zijn om over de voornaamste feiten een volledig en samenhangend verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker gestresseerd was, doet geen afbreuk aan deze plicht. Elk gehoorgesprek brengt overigens stress met zich mee. Hiermee wordt door de ondervrager rekening gehouden. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat stress hem verhinderd zou hebben zijn asielrelaas volledig en juist te vertellen. Daar komt nog bij dat het verschil tussen verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal zo groot is dat dit niet verklaard kan worden door stress.

Het artikel “Reis rond de wereld met een vals paspoort” kan aan deze vaststellingen niets veranderen.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar aan verzoekende partij wordt gevraagd of zij de beschikking heeft gelezen en zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking van 23 juni 2014, voert verzoekende partij aan dat zij geen opmerkingen heeft, maar dat zij onmogelijk naar haar land van herkomst kan terugkeren. Zij licht nog toe dat haar vader intussen is overleden en dat haar moeder ook niet meer op dezelfde plaats verblijft. Daar de verzoekende partij ter terechtzitting slechts stelt geen opmerkingen te hebben en zij zich voorts louter beperkt tot de algemene beweringen dat zij onmogelijk naar haar land van herkomst kan terugkeren en dat haar vader is overleden en haar moeder ook niet meer op dezelfde plaats verblijft, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen over de in de beschikking opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS